

J. Vedersen: Det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen), bekræfter jo, hvad jeg før har antydet, at man i den Side af Salen er saa meget imod at blive staaende ved den Affattelse, som Lovforslaget nu har faaet, at man snarere vil standse dets videre Gang, hvis det ikke kommer høiere op. Alt der vil blive gjort Forsøg paa noget Saadant, syntes mig ogsaa fremgik af den Udtalelse, der kom fra den høitærede Finansminister. Hvorledes man vil stille sig fra en anden Side, den Side, som det jo egentlig kommer an paa i denne Tid, det hverken veed jeg Noget om eller har hørt Noget om. Den ærede Ordfører sagde ikke Noget i den Retning, og jeg antager derfor, at hans Læshed maa opfattes efter den gamle Regel, at den, som tier, samtykker, og at det ærede Medlem og hans Meningsfæller kunne ventes at staa paa det samme Standpunkt, som det ærede Medlem stod paa ved 2den Behandling, et Standpunkt, som jeg vil kalde det slæbende Standpunkt, det Standpunkt nemlig: nu sige vi saaledes idag, og saa kunne vi saadan se, hvorledes det vil gaa under de kommende Behandlinger. Det er det, jeg er meget imod. Jeg kan være enig med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) i, at det i Regelen maa være det rigtige Standpunkt at tage overfor Sagerne, ved enhver Behandling af dem at stemme saaledes, som man synes, at man kan forvare ligeoverfor den Affattelse, som de have i Diebliffet, thi der vil jo i Reglen være Leilighed til paa et senere Stadium at tage en anden Stilling, hvis Sagernes forandrede Udseende skulde gjøre noget Saadant fornødent. Men det er noget Andet her, det, man stemmer over her, er ikke Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse, efter den Forberedelse, det hidtil har faaet, man stemmer her over noget Ubestemt, man stemmer over en ubestemt Forhøielse fra det Forslag, her foreligger. Jeg vilde saa gjerne, at vi engang skulde komme tilbage til det igjen, at vi sagde: Har jeg ikke kunnet tage mit Standpunkt ved 1ste Behandling, kan jeg mulig tage det bestemt ved 2den Behandling, og har jeg ikke kunnet gjøre det ved 2den Behandling, var det dog rart, om man kunde tage det bestemt ved 3die Behandling, altsaa forinden Forslaget forlader dette Thing; thi det Stede at sige: Lad os se, hvad det bliver til, lad os høre det andet Thing, det er en Politik, jeg nødig vil være med til at følge. Derfor siger jeg, hvis det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som jo her har Magten, vilde have staaet op ved 2den eller senest ved 3die Behandling og sagt: Saa vidt vil jeg gaa med denne Sag, og vilde han have sørget for at samle et Flertal i Folkethinget derom, skulde jeg have gaaet med det Flertal, men naar det ærede Medlem ikke gjør det,

men holder det gaende i det Ubestemte, i det Slæbende og Svævende, saa siger jeg: Nei, stemme over Bestemmelser, som jeg ikke veed hvad er, det vil jeg ikke.

N. P. Jensen: Jeg vil sige til det ærede Medlem, der sidst talte, at mine Udtalelser kun vare rent personlige, og jeg havde begjæret Ordet, forinden det ærede Medlem havde udtalt sig. Det ærede Medlem maa saaledes ikke tillægge mine Udtalelser anden Betydning, end at jeg udtalte mig for egen Regning, og ikke paa Andres Vegne, hvortil jeg heller ikke var berettiget. Til de Bemærkninger, der bleve fremsatte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), vil jeg svare, at jeg ser paa Sagen med noget andre Øine end det ærede Medlem. Jeg gaar ud fra, at, da man i sin Tid vedtog Lønningslovene, vare sig i 1867 eller 1870, satte man de forskellige Satser, efterform man saae paa, hvad Livet krævede dengang. Jeg gaar ud fra, at man satte ikke Sagerne for høit, men man gav Sagerne saaledes, som man fandt det rigtigst. Naar nu Tiden har medført, at de Forhold, hvorunder man gav disse Love, ere forandrede, og navnlig Løberne bleve dyrere, vilde jeg finde det naturligt, om man ogsaa forhøiede samtlige Lønninger i samme Forhold. Det har man ikke villet gjøre. Man er i Folkethinget i en Række af Aar bleven enig om et Dyrtidstillsæg til en bestemt Grændse. Derved, forekommer det mig, er der skabt en Svævd, og denne Svævd, synes jeg, man ikke bør fravige, medmindre særlige Grunde tale derfor. Kunde der paavises forandrede Forhold, kunde jeg finde det naturligt at gaa ned til en lavere Grændse; men naar de forandrede Forhold ikke ere tilstede, frygter jeg for, at der deri, at vi gaa ned til en lavere Grændse, ligger en Antydning af, at det saa kun er til den samme Grændse, at man vil gaa, naar man kommer til en Revision af Lønningslovene, uagtet Forholdene maaske til den Tid ere uforandrede. Det er det, jeg har udtalt mig imod. Jeg deler ikke denne Betragtning. Naturligvis ønsker jeg ikke Embedsmændene betragtede paa en saadan Maade her i Thinget, at det der her gives dem, skal faae Udseende af en Almisse. Jeg synes, at man altid mener, at Arbejderen er sin Løn værd, og at man derfor ikke skal etablere et Naadessekretariat, og endnu mindre tale om, at de ere saa smaat stillede, at de knap have det tørre Brød. Al den Slags Tale tror jeg ikke, ber er Anledning til at føre. Naar jeg dernæst udtalte, hvorledes jeg vilde stille mig paa et senere Stadium, og naar det ærede Medlem breiadede mig, at jeg vilde negte, jeg veed ikke hvormange Millioner, at jeg vilde negte Dyrtidstillsæg, skal jeg, naar det foreligger, motivere min